

ERIC PÉTRÉ is priester-aalmoezenier bij de Belgische luchtmacht en de landmacht.
We spreken met hem af op de luchtmachtbasis van Kleine-Brogel (10 W Tac).

TEKST
Willem-Jan van Ekert

FOTOGRAFIE
Dries Luyten

“Je kan als aalmoezenier niet zeggen: ik ben tegen elke vorm van oorlog.”

“Officieel word ik aalmoezenier genoemd, maar ik sta vooral bekend als ‘padre’. De benaming verwijst naar het Italiaans woord ‘padre’ (vader) en groeide uit tot een wereldwijde aanspreektitel voor militaire aalmoezeniers. Tijdens WOI vonden een aantal parochiepriesters dat de soldaten aan het front morele steun konden gebruiken. Daar liggen de wortels van onze diensttaak, die toen ook werd geofficialiseerd. Ons pakket van werkzaamheden is ondertussen wel wat veranderd, het omvat het leven van een mens dat meer is dan het bestaan binnen de kazernemuren. En dat gaat verder dan puur godsdienstige taken, maar ik wil mezelf ook niet gereduceerd zien tot een soort psycholoog van het leger. Sowieso zijn er raakpunten met het werk van de collega’s psychologen binnen het leger. Bij een aalmoezenier is de invalshoek anders, net als een priester in een parochie zijn wij altijd beschikbaar.

“Er zijn wereldwijd overigens heel wat vrouwelijke aalmoezeniers in het leger. Ik vind dat een verrijking. Vrouwen brengen toch een extra dimensie mee binnen het leger. Vroeger was het een exclusief mannenbastion. Doorheen de jaren hebben we vrouwen zien doorgroeien tot in de hoogste rangen. Hun aanpak in de militaire wereld is zeker complementair. Waar het vroeger al eens

tot harde confrontaties kon komen, wordt nu op een andere en meer respectvolle manier met elkaar omgegaan.

Statutair zijn aalmoezeniers geen militairen, maar burgers, toegevoegd aan defensie. Wij dragen geen wapens, dat is onze taak ook niet. Wel kan het handig zijn om te leren hoe je een wapen op een veilige manier hanteert. Je weet tenslotte nooit in welke situatie je terecht komt. Je kan als aalmoezenier ook niet zeggen: ‘ik ben allergisch voor wapens, ik ben tegen elke vorm van oorlog’, want dan zit je hier niet echt op je plaats. Een aalmoezenier werkt voor het leger, je staat er middenin, maar tegelijk behoud je ook een zekere afstand, want je wordt gezonden door de legerbisschop.

Ik ben vaak mee geweest met de paracommando’s. Onder andere in Afghanistan, Libanon en Kosovo. In Kunduz was het bij momenten zo gevaarlijk dat ik verzocht werd om binnen te blijven, anders zou ik een gevaar vormen voor onze soldaten die te veel rekening met mij moesten houden om mij te beschermen. En dat kan niet de bedoeling zijn.”